

Arrest

nr. 296 245 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN MAELE
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 augustus 2023.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN MAELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 september 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1543 legt de eed af en tolkt Spaans – Nederlands.

Inzake de laattijdigheid van haar beroep zoals deze wordt uiteengezet in de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord, stelt de verzoekende partij kennis te hebben van de vigerende rechtspraak van de Raad van State. Zij wijst erop dat artikel 39/57, §2 van de wet van 15 december 1980 een exacte kopie is van artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek en stelt dat de beroepstermijn een aanvang neemt van zodra zij de aangetekende zending waarbij de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht effectief is gaan afhalen bij het postkantoor. De zinsnede “tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst” kan volgens haar enkel betrekking hebben op de datum van kennisname (in casu de ontvangst) en niet op de wijze van verzending, aangezien de verschillende mogelijkheden daartoe worden gespecificeerd in voormeld artikel 39/57. Zij wijst erop dat de wetgever er enkel voor heeft geopteerd om het tegendeel te laten bewijzen wanneer het gaat over een kennisgeving bij aangetekende zending en niet bij andere wijzen van kennisgeving, omdat daar sprake is van een ontvangstbewijs. Bijgevolg maakt de wetgever slechts een schatting van de datum waarop de geadresseerde de beslissing in ontvangst zou hebben genomen. Er kan aldus het tegenbewijs worden geleverd dat de geadresseerde de beslissing niet heeft ontvangen op de derde werkdag die volgt op deze waarop de aangetekende zending aan postdiensten werd overhandigd, doch wel op een latere datum. Zij stelt dat de Raad voormeld artikel van de wet van 15 december 1980 moet toepassen op dezelfde wijze die gebruikelijk is voor de gewone hoven en rechtbanken en meent dat haar standpunt steun vindt in een arrest van het Hof van Cassatie van 23 juni 2006 en in het arrest van de Raad van State van 19 oktober 2006 met nr. 163.785. Bij een andersluidende interpretatie dreigt een schending van het gelijkheidsbeginsel; eventueel kan de Raad hieromtrent een prejudiciële vraag richten tot het Grondwettelijk Hof. Verder bevraagd door de voorzitter licht de verzoekende partij toe dat de aangetekende zending waarmee de verwerende partij haar de bestreden beslissing ter kennis heeft gebracht haar op de gekozen woonplaats in Houthalen-Helchteren werd aangeboden op vrijdag 28 april 2023, dat zij toen niet aanwezig was en dat haar een bericht werd nagelaten, waarna zij op maandag 1 mei 2023 naar het postkantoor is gegaan, dat op deze wettelijke feestdag evenwel was gesloten. Op 2 en 3 mei 2023 is zij opnieuw langsgedaan bij het postkantoor, maar dit bleek telkens opnieuw gesloten wegens “technische problemen”, wat als zodanig werd geafficheerd aan de voordeur, maar waarvan zij – ondanks haar vraag hiertoe aan de postdiensten – geen bewijs kan bijbrengen. Toen het kantoor opnieuw was geopend op

donderdag 4 mei 2023 is zij de aangetekende zending gaan ophalen en heeft zij vervolgens haar beroep binnen de termijn van tien dagen ingesteld.”

5. De verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter zitting geen dienstige elementen bij die afbreuk doen aan de in de beschikking van 25 juli 2023 gedane vaststelling inzake de laattijdigheid van haar beroep.

5.1. De Raad wijst erop dat niet artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing is, maar wel artikel 39/57, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

5.2. Eind 2010 (inwerkingtreding begin 2011) werd artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet aangevuld door artikel 35 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) (1) (zie hoofdstuk 1 “Harmonisering en uniformisering van de beroepstermijn”, titel 3 “Migratie en asiel”). Laatstgenoemde bepaling stelt omtrent die aanvulling het volgende:

“Artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij de wet van 15 september 2006 en gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009, waarvan de bestaande tekst § 1 zal vormen, wordt aangevuld met een § 2, luidende :

« § 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending. De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag. ».” (eigen onderlijning)

Artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet bepaalt heden:

“§ 1.

De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen een beslissing als bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid. Het verzoekschrift wordt echter ingediend binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is, wanneer het een beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, en de vreemdeling zich, op het ogenblik van zijn aanvraag, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering.

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.

§ 2.

De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeningwijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.” (eigen onderlijning)

Volledigheidshalve verwijst de Raad naar de memorie van toelichting, en meer bepaald artikel 30, bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen (II) van 6 december 2010, luidende als volgt:

“De rechtszekerheid vereist dat het ingaan van de beroepstermijn die voorzien wordt door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen eenduidig is, om het efficiënter te maken en zo alle betwistingen ter zake uit te sluiten.

Daarom voegt het huidige ontwerp in de wet van 15 december 1980 nieuwe bepalingen in die gericht zijn op het regelen van de berekening van de beroepstermijnen.

De regeling in ontwerp concretiseert de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De nieuwe regeling kan als volgt worden samengevat:

Uitgangspunt voor de berekening van de aanvang van de beroepstermijn is de datum van de betekening van de bestreden beslissing aan de verzoeker. Geschiedt de kennisgeving door de afgifte (tegen ontvangstbewijs) in personam dan is de dies a quo de dag van de afgifte aan de betrokkene.

De weigering te ondertekenen voor kennisname, houdt niet in dat er geen kennisgeving is gebeurd (RvV 16 september 2008, nr. 15 960). De beroepstermijn gaat dan in de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst.

Geschiedt de kennisgeving van de bestreden beslissing bij aangetekende brief of bij gewone brief – waarbij het, opdat een kennisgeving bij een ter post aangetekende brief op rechtsgeldige wijze geschiedt, volstaat dat de postbode zich aan de woning van de belanghebbende heeft aangemeld en als hij de brief niet persoonlijk aan de belanghebbende heeft overhandigd, in de brievenbus een bericht heeft nagelaten (RvS 20 januari 2009, nr. 189 661) — dan inspireert de ontworpen regeling zich voor de bepaling van het aanvangspunt van de beroepstermijn door de regeling vervat in artikel 53bis Ger. W. Deze analoge toepassing houdt in dat, behoudens tegenbewijs, — waarbij het ogenblik waarop de bestemming, die afwezig was op het ogenblik dat de zending hem voor de eerste keer werd aangeboden, deze zending daadwerkelijk ophaalt op het postkantoor niet relevant is (RvV 20 januari 2009, nr. 21612; RvV 25 februari 2009, nr. 23669) — de termijn loopt vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd. In dit geval is die derde werkdag tevens de eerste dag van de beroepstermijn die de kennisgeving doet lopen (P. VANLERSBERGHE, “Het vertrekpunt van de termijn in geval van kennisgeving” noot onder Cass. 30 januari 2009, RABG 2009, 1167-1168).

Wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax, begint de beroepstermijn te lopen vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De bepaling regelt naar analogie met artikel 53 Ger.W. eenduidig ook de vervalddag van de termijn en in het bijzonder wanneer die op een niet-werkdag valt. Tot slot wordt eenduidig bepaald dat voor deze bepaling een zaterdag niet als een werkdag wordt beschouwd. Dit sluit aan bij de rechtspraak van de RvV (30 april 2010, nr. 42 834) die zich ter zake aansloot bij de rechtspraak van zowel het Hof van Cassatie (Cass. 30 januari 2009, RABG 2009, 1165, noot P. VANLERSBERGHE) als van de Raad van State (RvS 22 april 2009, nr. 192 557, gemeente Riemst).” (eigen onderlijning)

5.3. De Raad beklemtoont dat, ofschoon de in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet ontworpen regeling voor de bepaling van het aanvangspunt van de beroepstermijn is geïnspireerd door de regeling vervat in artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek en een analoge toepassing voorziet, niet artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek hier van toepassing is, maar wel artikel 39/57, §2, 2° Vreemdelingenwet.

Om die reden de verwijzing van de verzoekende partij ter zitting naar rechtspraak van het Hof van Cassatie en de Raad van State uit 2006 met betrekking tot de interpretatie van artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek ter zake niet dienstig of nuttig. De door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak dateert bovendien van voor de invoering van artikel 39/57, §2, 2° in de Vreemdelingenwet, waarmee de wetgever net een einde heeft gesteld aan de onduidelijkheid met betrekking tot het al dan niet analoog toepassen van de regeling voorzien bij artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek, en rechtszekerheid heeft voorzien door een eenduidige bepaling op te nemen inzake het ingaan van de beroepstermijnen die de Vreemdelingenwet voorziet.

Artikel 39/57, §2, 2° van de Vreemdelingenwet is van toepassing en niet artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek, waardoor een vergelijking met (oudere) rechtspraak van andere rechtscolleges omtrent die laatste bepaling niet dienstig is. Er kan bezwaarlijk gewag worden gemaakt van een schending van het gelijkheidsbeginsel nu voor alle beroepstermijnen voorzien in de Vreemdelingenwet diezelfde bepaling geldt. Een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof stellen, zoals wordt geopperd/gesuggereerd door de verzoekende partij, is dan ook niet aan de orde.

5.4. De bestreden beslissing, waarbij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgend verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij niet-ontvankelijk heeft verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, betreft een in artikel 57/6, § 3, eerste lid van dezelfde wet bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van dezelfde wet bedoelde beroep bij verzoekschrift tegen zulke beslissing worden ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. Deze termijn van tien dagen, bepaald in artikel 39/57, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoont dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (RvS 9 oktober 2003, nr. 124.058).

5.5. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op 27 april 2023 op correcte, regelmatige en rechtsgeldige wijze aangetekend werd verstuurd, zoals omschreven in artikel 39/57, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, naar de door de verzoekende partij in het kader van haar thans voorliggend volgend verzoek om internationale bescherming gekozen woonplaats, met name "Koolmijnlaan 142 (Bus) 1/1 3530 HOUTHALEN/HELCHTEREN" (AD, stuk 1 + 1b 'bewijs aangetekende zending beslissing' en stuk 2 + 2b 'kennisgeving van de beslissing'). De verzoekende partij betwist dit niet en bewijst het tegendeel niet.

5.6. De kennisgeving van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij is in casu aldus geldig gebeurd op 27 april 2023.

De geldige kennisgeving doet de termijn ingaan. Woensdag 3 mei 2023 was, overeenkomstig 39/57, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, derhalve de eerste dag van de beroepstermijn, zodat, gelet op de beroepstermijn van 10 dagen, vrijdag 12 mei 2023 de vervaldag was. Het verzoekschrift, elektronisch verzonden op 15 mei 2023, is dan ook ingediend buiten de wettelijke termijn. Uit niets blijkt en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in casu sprake zou zijn van overmacht.

5.7. De verzoekende partij houdt ter zitting verkeerdelijk voor dat de beroepstermijn (slechts) een aanvang neemt op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing die haar per aangetekende brief ter kennis werd gegeven effectief is gaan afhalen op het postkantoor, hetgeen ze volgens haar uitleg op donderdag 4 mei 2023 deed, zoals ook blijkt uit de "track and trace" van Bpost, gevoegd bij het verzoekschrift.

Zoals wordt aangegeven in de memorie van toelichting, hoger geciteerd, is het ogenblik waarop de bestemming, die afwezig was op het ogenblik dat de zending hem voor de eerste keer werd aangeboden, de aangetekende zending daadwerkelijk ophaalt op het postkantoor, niet relevant.

De kennisgeving wordt immers geacht te zijn gebeurd op het ogenblik van de aanbidding. Het feit dat de betrokkene de aangetekende zending niet in ontvangst neemt, verhindert niet dat de beroepstermijn ingaat, tenzij overmacht kan worden ingeroepen (RvS 3 december 2009, nr. 198.499).

Anders oordelen, zou overigens impliceren dat men door, al dan niet bewust, niet of pas laat gevolg te geven aan het afwezigheidsbericht van de post dat een aangetekende zending werd aangeboden in afwezigheid van de bestemming, men zelf (de aanvang van) zijn beroepstermijn zou kunnen uitstellen of afstellen.

5.8. De beroepstermijn loopt in geval van kennisgeving bij aangetekende brief steeds vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop die brief aan de postdiensten werd overhandigd, *“tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst”*.

De wetgever vertrekt als dusdanig vanuit het vermoeden – de verzoekende partij spreekt in dit verband ter zitting over een *“schatting”* – dat, gelet op de gemiddelde tijd waarmee poststukken onderweg zijn en om zeker te zijn dat de geadresseerde er effectief kennis van heeft kunnen nemen, binnen die termijn van drie werkdagen de aangetekende zending aan de geadresseerde werd aangeboden. Het gaat om een vermoeden dat de geadresseerde kan weerleggen. Zoals de verzoekende partij ter zitting correct opmerkt, kan dus het tegenbewijs worden geleverd dat de geadresseerde de beslissing niet heeft ontvangen op de derde werkdag die volgt op deze waarop de aangetekende zending aan de postdiensten werd overhandigd, doch wel later.

5.9. In casu toont de verzoekende partij evenwel niet aan, maar bevestigt zij integendeel ter zitting, dat de aangetekende zending waarbij de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht, haar (op de door haar gekozen woonplaats) werd aangeboden binnen de drie werkdagen te rekenen vanaf de dag na de dag van afgifte ter post.

De verzoekende partij verklaart namelijk ter terechtzitting dat de aangetekende brief waarmee de verwerende partij haar de bestreden beslissing ter kennis heeft gebracht haar op de gekozen woonplaats in Houthalen-Helchteren werd op aangeboden op vrijdag 28 april, hetgeen ook blijkt uit een kopie van de briefomslag met een sticker van Bpost waarop kan worden gelezen *“bericht gelaten op 28.04.23”*.

De Raad stipt aan dat het gegeven dat de aangetekende zending reeds de dag na de afgifte ter post werd aangeboden, zoals in casu, de beroepstermijn niet vroeger doet ingaan. De mogelijkheid om het vermoeden te weerleggen zoals voorzien in artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet is ingesteld ten behoeve van de geadresseerde om diens rechten te waarborgen en niet om de beroepstermijn eventueel vroeger te doen ingaan dan de bedoelde derde werkdag (RvS 2 mei 2022, nr. 253.616).

5.10. Wanneer de kennisgeving zoals in casu is gebeurd bij aangetekende brief, begint de beroepstermijn dus steeds te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op deze waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegenbewijs levert dat de aangetekende zending hem/haar niet werd aangeboden binnen die termijn van drie werkdagen volgend op de afgifte ervan ter post.

De zinsnede *“tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst”*, heeft betrekking op de datum waarop de zending hem voor de eerste keer werd aangeboden, niet op het ogenblik dat de bestemming de aangetekende zending (met het afwezigheidsbericht) effectief gaat ophalen en in ontvangst neemt in het postkantoor, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden.

5.11. De Raad benadrukt dat het feit dat de bestemming pas op een later moment, nadat hij afwezig was op het ogenblik dat de zending hem voor de eerste keer werd aangeboden, de aangetekende zending daadwerkelijk ophaalt op het postkantoor, geen enkele invloed heeft op de aanvang van de beroepstermijn. De verzoekende partij lijkt hier met haar argumentatie ter zitting geheel aan voorbij te gaan. Dat het postkantoor, waartoe zij zich met het afwezigheidsbericht wendde, gesloten was op de wettelijke feestdag 1 mei 2023 en volgens de verklaringen van de verzoekende partij ook de twee daaropvolgende dagen wegens technische problemen (hetgeen zij niet kan staven), heeft aldus geen weerslag of gevolg en is niet dienstig. Het wijzigt namelijk niets aan de vaststelling dat de aangetekende zending haar op een correcte, regelmatige en rechtsgeldige wijze aangetekend werd verstuurd, en eerder (dan voormelde tijdstippen) werd aangeboden.

Dat de verzoekende partij blijkens haar verklaringen ter zitting de aangetekende zending, waarmee de bestreden beslissing haar werd verstuurd, pas op donderdag 4 mei 2023 ging ophalen, neemt dus niet

weg dat de beroepstermijn in casu begon te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op deze waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, op woensdag 3 mei 2023 dus, waardoor vrijdag 12 mei 2023 de vervaldag/laatste dag was. Het verzoekschrift via elektronische verzending ingediend op 15 mei 2023 is bijgevolg ingediend buiten de wettelijke termijn.

Uit niets blijkt en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in casu sprake zou zijn van overmacht. Ze toont niet aan dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig haar verzoekschrift in te dienen.

5.12. Waar de verzoekende partij gewag maakt van een dreigende schending van het gelijkheidsbeginsel, toont zij aldus niet aan dat hiervan sprake is, waarbij de Raad herhaalt en benadrukt dat artikel 39/57, §2, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing is en niet artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek. Er is geen reden om een prejudiciële vraag te richten tot het Grondwettelijk Hof.

6. Er wordt derhalve geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 25 juli 2023 opgenomen grond.

Het beroep is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES